

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 410/2021
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комененић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Слободан Павловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3007/2018 од 31.10.2019. године и допунске пресуде истог суда Гж1 3007/3018 од 17.12.2020. године, у седници већа одржаној 25.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужиоца АА из села, ..., изјављене против одбијајућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3007/2018 од 31.10.2019. године и против допунске пресуде истог суда Гж1 3007/3018 од 17.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1817/18 од 23.08.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период јун, јул, август, октобар, новембар и децембар 2013. године, исплати износ од 158.994,64 динара, са законском затезном каматом почев од 09.03.2015. године, као дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати већи износ од досуђеног у ставу првом изреке од 158.994,64 динара, па до траженог износа од 258.994,64 динара, за износ од још 100.000,00 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 120.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до исплате.

Апелациони суд Нишу је, након одржане расправе, пресудом Гж1 3007/2018 од 31.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојио жалбу туженог, укинуо пресуду Основног суда у Врању П 1817/18 од 23.08.2018. године и одлучио тако што је, ставом другим изреке, делимично усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да му на име припадајуће зараде за децембар месец 2013. године исплати износ од 40.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2014. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се

тужени обавезе да му исплати већи износ од досуђеног износа од 40.000,00 динара, а до траженог износа од 258.994,64 динара, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Допунском пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3007/2018 од 17.12.2020. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати законску затезну камату на већи износ од досуђеног износа од 40.000,00 динара до траженог износа од 258.994,64 динара за период од 09.03.2015. године до исплате, као неоснован.

Против одбијајућег дела правноснажне пресуде и против допунске пресуде, донетих у другом степену, тужилац је изјавио благовремене ревизије због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијане одлуке, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) и утврдио да су ревизије тужиоца неосноване.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, која би могле да утичу на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог радио у ...-... радњи под називом „...“ током три године у периоду од 2011. године до 2013. године. Парничне странке нису закључиле уговор о раду, већ су се усмено договорили да тужени тужиоцу месечно исплаћује износ од 40.000,00 динара за осмочасовно радно време. Тужилац не поседује евиденцију о исплатама, док тужени поседује евиденцију у којој су евидентирани поједини износи исплата, поред којих стоји потпис тужиоца, али и поједини износи за које тужилац својим потписом није потврдио да их је примио, док су неки уписани износи преправљани. Вештачењем је утврђено да је тужени тужиоцу исплатио нижи износ накнаде од припадајућег, обрачунат према радним сатима тужиоца, тако да тужени тужиоцу дугује износ од 40.000,00 динара за месец децембар 2013. године, који је тужиоцу требало да буде исплаћен до краја јануара 2014. године.

Врховни касациони суд налази да је, код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд правилно одбио тужбени захтев тужиоца којим је он тражио да суд туженог обавезе да му исплати виши износ од признатог износа од 40.000,00 динара, па до траженог износа од 258.994,64 динара, са припадајућом каматом, као неоснован.

Одредбом члана 32. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005 ... 32/2013), прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад у писменом облику. Ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. тог члана Закона, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад. (став 2.).

Послодавац је дужан да запосленом приликом сваке исплате зараде и накнаде зараде достави обрачун, јер је тако прописано одредбом члана 121. став 1. Закона о раду. Такође је, послодавац дужан да води месечну евиденцију о заради и накнади зараде сходно одредби члана 122. став 1. истог Закона.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац фактички радио за потребе туженог као послодавца, без закљученог уговора о раду, за уговорену месечну нето зараду од 40.000,00 динара за осмочасовно радно време и да тужени тужиоцу, према неспорним исплатама и евиденцији о присутности на раду тужиоца, дугује износ од 40.000,00 динара, за месец децембар 2013. године. То значи да тужени није дужан да тужиоцу исплати износ преко признатог износа од 40.000,00 динара, са припадајућом каматом, имајући у виду износ уговорене месечне нето зараде и време које је тужилац провео на раду код туженог.

Наводима ревизије тужиоца који садрже његов обрачун сопственог потраживања према туженом и оцену изведених доказа, не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице, а суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, које ће чињенице да узме као доказане, сходно одредби члана 7. став 1. и члана 8. Закона о парничном поступку. Доказана чињенице, у овом случају, је да тужени тужиоцу није исплатио износ од 40.000,00 динара на име припадајуће зараде за месец децембар 2013. године, што значи да је потраживање тужиоца, за износ виши од тог износа, неосновано.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић